

Jaunimas

Mēnesinis laikraštis skiriamas jauniešiem.

DIDVIRO DRASA.

Didvīris skiriasi labai nuo paprasto žmogaus. Bet kame, tai nelengva pastebėti. Teisėbė, didvīris turi būti didios gėlios asmuo. Tik ta galia jam nėra didiu kūnu duota. Ir negali ji būt kaip nors padāroma, sutveriamą.

Įra gana daug žmonių, kurie dėl visokių priežastių save laiko galingais. Vieni turi daug pinigų. Kitų protas yra žymiai augintas. Vėl kiti pasidiaugia didiu savo žinojimu. Tūli gėl yra net didio žmogaus skaitiaus valdovai. Ir tt.

Bet visus šiuos žmones gerai mėgindami, pamātome, jog jų galia randasi ne jų esėbėje, bet jų kevale. Ji yra jiems tarsi iš lauko pridėta. Arba jeigu daug, tai yra viena pašalinė jų jėga išauginta. Patių žmonių vidus yra silpnas, tuštias. Tai kuo-aiškiau patīs tie žmonės jautia. Kad kartais ir tiki esė galingi, tad tik vėl atsiduria tikroji silpnėbėje.

Kitoks yra didvīris. Jo esėbė yra jo viduje kaip koks brandulīs, iš kurio tvīsta išminties, vėlios, tvirtėbės jėgos. Augstiau minėtos gėlios

îra prieš šitas visai menkos. Sveikas brandulīs, kurs pradeda augti, pats sulaužo ir kietiausiajį kevalą. Jis jo neprivālo. Augantios jo gālios îra jām gana drūta apsauga.

Todėl didvîris ir nieko neboja ir nebijo. Jis zengia savo gîvenimo taku, tarsi nebûtû jām jokio pavojaus. Ir nêra jo. Kurs gîvenime turi uzdavini, tām nieks nekenkia, pirmkol neišpildîta, kas uzduota. Toks îra gîvîbês îstâtîmas. Be jo nebûtû gîvenimo.

Ir apsireiškia taip didvîrio drasa. Tik nereikia jâ sukeisti su tuo, kas paprastai drasa vadinama. Kurs labai geidia ko-noris îgîti, tas paprastai neboja pavojaus ir sunkenîbiû. Ir greit îra vadinamas drasu. Tatiau negāli bûti tše kalbos apie didvîrio drāsą.

Geismai vâro žmogû prie geidiamojo daigto ir âklina žmogû, kad kitû nemâto. Todėl nepastebi pavojaus. Ir jo nebijo. Tokio žmogaus drasa tebuvo geismo galia.

Kitas žmogus labai îra îpîkes arba înirtes ir vien temâno, kad kuo-pilniau galêtû išlieti savo kerštą. Tuomet taipo-jau kalbama apie drāsą. O ir tše jos nêra. Piktumas neleidia žmogui atboti skaudumo ir zaizdû ir vertia jî vien ant keršijimo.

Pagaliaus net pati baimê gimdo drāsą. Gaisrui iškilus, âvîs šoka î gîvajâ ugnî. Kuomet žmogus mâto savo gālâ akîse, jis tiesiog virsta ant priešo, ant pavojaus. Ir žûva. Kartais gāl

ir išlieka gîvas. Pavojus gāli bûti tik buves šeselis. Priešas toks-jau, kaip jis, pilnas baimês.

Taip îra visokiû drasos rûšiû. Tik nêra tarp jû didvîrio drasos. Toji îra visai kitos kilmês. Ji îra regimo gîvenimo didiausias gālios apsireiškimas. Toji galia îra žmogaus esîbê, jos valia ir išmintis, jos saves-žinojimas.

Suprasdami žmogû geriau ir išmanîsime rûpimajî dalîkâ. Žmogus stovi su savo kûnu erdvêje. Jis kvêpuoja orâ, geria šlapumû, maitinasi valgiais. Seniau buvo spêjama, kad erdvê esanti pildîta aitherio. Nûdien tai îra jau tikrai zinoma. Taip žmogus stovi ir aitherij su savo kûnu. O kaip kûnas susideda iš visokiû matêriuos rûšiû, taip ir aitheris îra suteikes žmogui savo spêkas.

Žmogus neturi vien kûno, bet ir geismû bei mintiû, pagaliaus savo sielos gîvenimâ. O išmintingieji sâko, kad tiems gîvenimo skîriams îra erdvêje ir uz aitherî smulkesnês dâr matêriuos. Žmogus stovi nevien ore ir aitherij, bet ir geismû bei mintiû kvapuose.

Iš visû pusiû jām pareina galiû ir îstangû visokiems veikimams. Bet žmogus pats randasi dâr toliau erdvês gilîbêj. Žmogus îra siela. Toji apsireiškia vîriausiai dvejaip: veikdama per mînetus gîvenimo skîrius, kol nepasieka regimojo pasaulio dalîkû ir juos judina arba jiems suteikia îvairus pavidalus; jausdama ir išmanîdama, iš kur ji pareina, kas jos esîbês kilmê îra. Pir-

muoju būdu apsireiškia žmogaus valia ir tosios stipribė, antruoju jo givibė ir išmintis. Iš šio pareina tikibinis išmānimas, iš pirmojo doriškas veikas.

Dora nekila, kaip daznai sākoma, iš visokiū pāprotiū, mintiū, apmāstīmū, kurie tarp žmoniū pasidāre ūra. Dora turi kitā šāknī. ūra tai žmogaus siela. Toji negāli kitaip apsireikšti, jeigu ne dorai. Dora išauga todēl tuomet, kuomet tarp visū jēgu, kurie iš žmogaus veikia, pasidāro jautiamos ir numānomos žmogaus esībės gālios.

Toms pasistengiant apsireikšti jokiū klūtiū nebojant, gālime kalbėti apie drāsā. O tos gālios tēra pastebimos, kuomet kokio-nors žmogaus esībė ūra veikli pastojusi, ir tarsi pabudusi stoja ū darbā. Bet toks žmogus ir nebēra paprastas, jis ūra didvīris. Tikroji drasa jī tiesiog apsāko. Jo drasoj mātomos visos doros ir tikības jēgos. Žmogus negāli būti tikrai drasus, kad jis nezino, kas jis ūra, kad nezino, jog augštiausios jo jēgos kila iš dvāsios pusės, kur ūra viso gyvenimo versmė.

Didvīris todēl ir nesirūpina daug paviršaus dalīkais. Jām gyvenimo tikslas ūra tas, kad jis ūneštū ū regimājī pasaulī savo esībės galias. O tos, kaip jos apreiškia visa, kas prakilna, augšta, teisu, malonu, grazu, šventa, taip ir apsaugoja visa, kas bet-kur tos patios ūra vertībės. Didvīris ūra tikras apgīnėjas visiems, kurie nors silpni būdami vis dēlto stengiasi gīventi žmoniškai.

Kiek jis savo uždavinī pildo, tiek jis kaipo didvīris ir didėja. ūra zinoma visur, kad vartojamos jēgos auga. Žmogui niekumet ir nenīksta, kā jis ūgijes ūra. Jo esībė ūra siela, tai reiškia: dvāsinio gyvenimo veiksnīs. Tasai negāli pradingti, kuomet kūnas, jo ūrankis, ūra žuves. Kiek todēl žmogui ūra drāsos užauge, kiek žmogus ūra sāmoningas, sāvīškas ir tvirtas pastojęs, toks jis visumet, ir dvāsiniame gyvenime pasilieka.

Iš erdvės, iš jos gilībū niekas negāli išbėgti, joks pasistengimas, jokia jėga iš jos negāl pradingti. O kadangi gyvenimo ūstātīmas vertia kiekvienā gāliā tikrame skritulij ir savo laiku naujai apsireikšti, todēl didvīrio esībė ir nedingsta iš jo tautos. Kā jis ūra pasiekęs savo darbū, savo veikimū, tai ūra ir būna tautos turtas. Dār gi jis pasilieka su savo prakilnumu tautos apskritij nuolatai, ar jis gīventū su kūnu arba be kūnu, gyvenimo vidūje, ar jis būtū "gīvas ar numires."

Lengva ūsivaizdinti, kad didvīris vėl užgimdamas šiame pasauly atneša visā savo didumā. Todēl tše, kur daug didvīriū ūra, tauta regimai tvirtėja ir didėja. Pasidāro visai neapveikiama. Pastoja išlengvo tokia, kaip koks plieno daigtas. Jis eina savo vaga nenukreipiamas nieko. Taip ūra augusios net ir kārūose atsizīmiantios tautos. Bet lengva ūra suprasti taipo-jau, kaip jos silpsta ir žūva.

Tik didvīriū drasa nēra tiek svarbi kovose tarp tautū, kiek kovoj už žmonijos pāžangā, tai

îra vidaus, būtent tikîbos ir doros kovose. Kas neturi didvîrio drasos paprasto gîvenimo veikimams, tas negâli bûti palaimingas kareivis doros klausimuose. Ir antraip. Bet tikîboj ir doroj tos drasos daug daugiau reikia, negu paviršutiname. Tše kartais tikrajâ drâsâ uzvaduoja sveikas kûnas ir protas bei jû îstangos. Bet vidaus kovose dalîkas visai kitoks. Tše eina klausimas apie mielas svajones, apie visokius linkimus, geismus, troškimus, prieš kuriuos reikia pasirîzti uz vos numânomus ir paprastai nebranginamus dalîkus, būtent îsminties sviesâ, teisingumâ, kantrâ, skaistumâ, ir tt.

Su visais tais dalîkais žmogus nieko to nepelno, ko žmonės paprastai geidia. Prieš tai, kâ galima nutverti, savo smagumui naudoti, minėti dalîkai îsrodo kaip kokie svajojimo debesîs. Kaip tše sunku jiems pasirîzti! Kaip sunku nieko neatboti, ir vien juos pasiekt mēginti!

Tatiau tai îra bûtina. Tik taip tedidēja žmoniškumas. Tik tuo pasirîzimu prieinama prie gîvenimo tikslo, prie kurio visi žmonės vâromi gîvenimo skausmû ir vargû, viliojami jo linksmîbės šesëliû. Baisusis kâras, kurs dabar siautia, ir teturi kaip galutinî tikslâ tajî: didinti, stiprinti žmogaus drâsâ, gaminti didvîrius sunkiausiajai, būtent vidaus kovai.

Nezengdami pâtis tolîn gîvenimo taku, nesirûpindami žmogaus prakilnumu, turime kuo-

daugiau kesti. Bet mēgindami jî kuo - daugiau apreiksti, mes tarsi îskliûvame îs viso pavojaus. Mumîse kilanti galia šalina visa, kas jai keliâ užstoja. O nors ir reikêtû daug pakesti, reikêtû atiduoti net kûno gîvîbe, vis dëlto neuzeitû žmogui nusiminimas. Visi tie dalîkai pasirodo menki, niekingi didėjantiâm žmogui.

Tikras didvîris îra retas žmogus. Jau rodês, lîg nėra tarp žmoniû nei vieno. Bet šiandien lîg pradeda jie atsirasti. Visi tie, kurie dabar kovoja žinodami ar nors tikêdami kovojâ uz brangû, prakilnâ dalîkâ, visi jie savo sieloje gimdo didvîrî ir tvirtina jo drâsâ.

Visa atidėti augštâm tikslui, tai îra pirmasis didvîrio žîmis. Mûsû laikas tikrai trimitais tai praneša žmonêms. Kad visi tai tik ir suprastû! Tûliems nereikia stoties î kovâ prieš regimâ priešâ. Bet visokios sunkenîbês, skausmai ir baimê, žiaurumas ir nedora baisiai kila prieš kiekvienâ tûlais pavidalais. Prieš visa reikia stengties su didvîrio drasa. Ir jî viena turi bûti mums visumet sieloje.

Vidûnas.

MUSIO LAUKE.

Kareivio patîrimas.

Mâžas buvo mûsû bûrelis. Gulêjome îsikâse kalnelio slênije. Prieš mus plati pieva ir laukai lig tolimos ribos. Tše juodos girios. Nuolatai atlekia kulkos îs kazî - kur, sukila tše ir ten priešû kareiviai ir vël pradingsta. Atsigulia ant žemês, îsikasa. Ir kanûliû šûviai sudunda prieš mus. Nieko nepadâro. Saujame, kiek